

Thính Tuyết Lâu 3 - Thần Binh Các

Contents

Thính Tuyết Lâu 3 - Thần Binh Các	1
1. Mở Đầu	1
2. Tương Tư Lệ.	3
3. Bích Ngọc Trâm	6
4. Kim Thác Dao.	10
5. Hải Thượng Hoa.	13
6. Thất Tinh Kiếm.	18
7. Vĩ Thanh	19

Thính Tuyết Lâu 3 - Thần Binh Các

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-3-than-binh-cac>

1. Mở Đầu

Năm tháng dạt trôi không trở lại, hoa thơm chốc lát, như ngọn nến diu dặt trên bàn, cũng đã sớm hóa thành tro tàn — Tim muốn tắt mà chưa tắt trong ngọn lửa, chỉ là thiêu quang của quá khứ, vùng vẫy, muốn nán lại một hồi, nhưng, cuối cùng vẫn bị ngọn lửa vô tình nuốt ray nuốt rút... từng ray từng rút hóa thành tro xám.

Trì Tiểu Đài, ngày nào thiếu nữ mỹ lệ yêu kiều... Hôm nay, lại giống như rêu xanh khô héo trên bậc thềm.

Ứng liên kịch xỉ ấn thương đài, tiểu khấu sài phi cử bất khai (1).

(Tạm dịch: Chắc cảm thương sợ giầy đế gỗ dày xéo rêu xanh, gỗ cửa đã lâu mà còn chưa mở).

Nhưng, dấu giày vẫn còn đó, người trẻ tuổi yếu bệnh từng đứng trên bậc thềm thông dong gỗ phiến cửa kia vang vọng trong tim nàng đó, Thính Tuyết Lâu chủ hùng tài tuyệt thế đó, người đã từng khiến cho nàng yêu như cuồng dại, rồi hận như cuồng dại đó, lại đã không còn nữa...

Là mình đã phản lại y... Nhưng, nàng chưa từng hối hận. Nàng biết y cuối cùng sẽ ra đi — Còn nàng, chỉ có thể dần dần thành một mảng rêu xanh khô héo mà thôi.

Nàng sợ y ra đi lúc nàng không biết, cho nên, rất đơn giản, tự mình động thủ để vĩnh viễn lưu giữ y.

Nàng đáp ứng kiến nghị của nhị Lâu chủ Cao Mộng Phi, liên thủ bội phản.

Cho dù không thành công, y cũng vĩnh viễn không thể quên nàng... Nếu không thể được y yêu thương, thì để được y giết chết!

Phản loạn quả nhiên không thành công, tuy nàng đã dốc kiệt hết tâm lực — nàng đã sớm biết, đại sư huynh là người không ai có thể chiến thắng... Kẻ duy nhất có thể giết y, có lẽ chỉ có nữ tử tên gọi A Tĩnh kia mà thôi.

Nhưng sư huynh không giết nàng, cố hết sức dùng mọi phương pháp để chọc giận y, cầu mong được chết trong tay y. Nhưng, y lại chỉ hờ hững phát tay áo, nói: “Ta không muốn nhìn thấy nàng nữa”.

Nàng bị giam lỏng tại một nơi không nhìn thấy y. Nàng cũng không gặp y nữa, mãi luôn cho đến khi y chết — chết trong tay nữ tử tên gọi A Tĩnh kia. Đối với nàng mà nói, đó là sự trừng phạt tàn khốc nhất...

Hôm nay trải qua mười bảy năm gió mưa, trong giang hồ chỉ còn loáng thoáng lời thảm thì về với truyền thuyết về hai người bọn họ.

Y đã chết, mình có mong chết cũng không còn ý nghĩa — Nàng không muốn cầu chết nữa, sợ mình phải uống chén canh Mạnh Bà (2), quên đi bao nhiêu là yêu là hận.

Sống còn, ít ra còn có thể ôm ấp hồi ức.

Sau khi sư huynh và A Tĩnh cùng qua đời, Thính Tuyết Lâu tu sửa Thần Binh Các này, dùng để thờ phụng đao và kiếm mà đôi Nhân trung Long Phượng lúc sinh tiền đã sử dụng — Nơi giam lỏng nàng cũng đổi về đây, là chính nàng yêu cầu, vì chỉ muốn hàng ngày nhìn thấy Tịch Ảnh Đao mà khi y thuở sinh tiền không một giây phút ly thân...

Sau này theo sự hưng thịnh không ngừng của Thính Tuyết Lâu, các thứ vũ khí thành chiến lợi phẩm sau khi chinh phục bốn phương, bảo đao bảo kiếm các môn phái dâng hiến dần dần nhiều lên, bất tri bất giác, không ngờ đã chứa đầy một phòng — trở thành xứng hợp với cái tên “Thần Binh Các” nơi hội tập thiên hạ thần binh lợi khí.

Mười sáu năm rồi, từ khi bị cầm tù cho đến nay, làm bạn với nàng trong Thần Binh Các chỉ có đao kiếm san sát trên bốn bức tường, thương côn chen chúc trên giá, còn có đủ thứ ám khí độc dược kỳ kỳ quái quái đặt trong hộp...

Đằng sau mỗi một thứ vũ khí, sợ rằng đều có một quá khứ không bình phàm.

Lạnh buốt có, nặng nề có, trong ngời có, loang lổ có... Những binh khí không thể

nói chuyện đó lẳng lặng trên bốn bức tường, trong giá tủ nhìn nàng, dùng ánh mắt ẩn bí nhìn nàng — Chúng đã không còn mùi vị của máu. Cho dù đã uống nhiệt huyết của biết bao người, nhưng trong Thần Binh Các tĩnh bí này, tất cả những lợi khí chỉ soi in bóng hình tĩnh lặng, dùng phương thức của mình mà kể cho nàng nghe những truyền kỳ bất tử...

Nàng nghĩ, những vật này là vật biết nói — chỉ cần mình để tâm lắng nghe.

Bình nhật trong Các tuyệt ít khi có ai đến, nàng cũng không mở cửa sổ, trong vùng quang tuyến âm u, đi đi lại lại nhìn binh khí trên bốn bức tường, đánh giá ưu khuyết của chúng, khảo chứng lịch sử của chúng, hồi ức lại truyền thuyết trong giang hồ, tưởng tượng đến phong thái của chủ nhân chúng... Sau đó, nơi khoe miệng dần dà hằn nếp nhăn toát lan nụ cười kỳ dị, vuốt ve những binh khí đó, thì thầm nói gì đó.

Đó cơ hồ là lạc thú duy nhất của phần đời còn lại của nàng.

Sau đó, tại Thính Tuyết Lâu, mỗi lần tịch dương tây hạ, quang tuyến len qua khe cửa sổ mơn man bụi mỏng dập dềnh, nàng trải trục lụa trắng ra, ươm những dòng chữ nhỏ chân chân thành thành chép xuống từng gợn từng áng truyền kỳ — Trong xúc cảm ngòi bút cũng thật mà giả, là trái tim như mây khói khôn lường của nàng.

1. Hai câu thơ trong bài “Du Viên Bất Trị” của Diệp Thiệu Ông thời Nam Tống.
2. Trong truyền thuyết, người chết phải qua cầu Nại Hà, uống chén canh của Mạnh Bà để quên hết quá khứ.

2. Tương Tư Lệ.

Nhưng, đó lại là nước mắt của tử vong, là tuyệt phẩm cực độc ám khí của Đường Môn.

Hắn dựa cửa sổ ngồi trong nhà tọa Kính Hồ Hiên, cúi đầu nhìn giọt lệ mỹ miều không gì so sánh được trong tay mình. Vật mềm mại trong ngón này, đang lưu động giữa ngón tay thon dài của hắn, chiết xạ những tia sáng mỹ lệ.

Nữ Nhi Hồng vừa hâm nóng còn chưa uống được một giọt, nhưng, hắn không bận tâm tới, cũng không kịp bận tâm.

Bởi vì đội địch nhân thứ bảy lại đã đến trước mặt hắn.

Địch nhân lần này tuy chỉ có hai người, nhưng trong tay hắn lại chỉ còn một giọt Tương Tư Lệ.

Đường Môn đệ nhất cao thủ, Đường Trách, lòng cũng dần dần chìm đắm — Hắn không ngẩng đầu xem hai người đến cuối là ai, nhưng hắn biết, người xuất hiện ở đây càng về sau, địa vị trong Thính Tuyết Lâu nhất định càng cao.

Đội cuối bước lên lầu hai của Kính Hồ Hiên là hai người một nam một nữ, nam như ngọc thụ lâm phong, nữ như không cốc u lan, bước qua thi thể ngập đất, đến trước mặt hắn.

“Đường huynh, người quả nhiên không bao giờ để ta thất vọng”.

Người đầu tiên mở miệng nói là bạch y nam tử, thành tâm tán thưởng. Còn nữ tử vận y phục màu lam chỉ xuất thần nhìn cách chết và ám khí trên mình thi thể, phẳng phát đang nghĩ đến chuyện nan giải gì đó.

“Nam Sở... thì ra thủ lĩnh tối cao của hành động lần này là người”.

Nói xong, thanh y nhân bất giác run người, thở dài một hơi — Chung quy đã đến nước cuối.

Nhìn người trước mặt, hắn cười cười tự nhạo: “Xem ra, ta còn chưa đáng để Thính Tuyết Lâu chủ thân chinh xuất thủ...”.

“Đại ca thân thể không được khỏe lắm... Y biết ta hiểu rõ người, mới phái ta chủ trì cuộc vây chặn đối phó Đường Môn lần này”, Nam Sở mỉm cười. Tuy trước mặt sẽ lập tức phải quyết một trận tử chiến với bằng hữu năm xưa, nhưng gã vẫn đang cười.

Hai người, một giọt lệ.

Ngón tay Đường Trách vừa động, Tương Tư Lệ lăn lọt vào lòng bàn tay — Tuy biết rõ chết chắc, hắn cũng phải đánh canh bạc cuối cùng.

Nhìn giọt Tương Tư Lệ trên tay hắn, bạch y nam tử chợt đề nghị: “Đường huynh, bọn ta đánh một bàn chứ?”.

Nữ Nhi Hồng hai chén như phấn son.

Đỏ tươi như máu, hương rượu xộc lên tận mũi — Giọt lệ đó đã dung nhập vào một chén, vô sắc vô vị, không vết tích.

Đó là đổ ước, dùng sinh mạng làm đổ ước.

Hơi nóng bốc lên lảng đảng, hần nhìn Nam Sở gật đầu ra dấu.

Có thể bắt đầu rồi.

Đã là hần hạ độc, Nam Sở có quyền ưu tiên chọn lựa.

Nữ lang áo lam chớp chớp mắt chú thị nhìn hai chén rượu, nét trầm ngâm càng sâu đậm.

Kính Hồ Hiên tĩnh lặng đến xuất kỳ, thi thể đầy đất, gió vi vu lùa trên Tây Hồ, tơ liễu theo gió quét vào, nhưng không khí trong lầu là thứ không khí quý dị khấn trương.

Nam Sở nhìn sâu vào mắt hần, tay giơ lên — “Uỷển Từ, nàng đi ra đi”, đột nhiên, Nam Sở nói với nữ tử bên cạnh: “Nàng cũng là cao thủ về phương diện độc dược, nên tránh trường hợp như vậy”.

Sắc mặt của nữ tử áo lam trong nháy mắt biến thành tái nhợt, nhưng vẫn không nói tiếng nào đi ra.

“Người vẫn như trước đây”. Đường Trách cười khở: “Nếu người không nói, ta cũng không thể biết nữ tử bên cạnh người không ngờ lại là ‘Thần Nông chi Nữ’ Tần Uyển Từ cô nương... Người sao lại tự cắt đường lui của mình vậy?”.

“Bởi vì ta muốn công bình”. Nam Sở mục quang trầm tĩnh thâm thúy: “Từ đó đến giờ, ta muốn làm người công bình”.

“Cho nên người theo Tiêu Ưc Tình?”. Đường Trách cười nhạo: “Phải biết, lấy mạnh ép yếu, dùng vũ lực thôn tính vô lâm như Thính Tuyết Lâu, bản thân không có gì có thể

nói là công bình!”.

“Cách nhìn khác biệt mà thôi, Đường huynh”. Nam Sở lắc đầu thở dài: “Ta không tranh luận với người... Bắt đầu đi”.

Thân người gã hơi nghiêng về phía trước, chú thị nhìn hai cái chén trước mặt một hồi, cuối cùng thò tay về phía một cái.

Mục quang của Đường Trách lấp loáng, khoé miệng giật giật.

Nhưng tay của Nam Sở giữa không trung chợt đổi phương hướng, ngưng trên cái kia.

Đường Trách nhú mày, chợt nhìn thấy Nam Sở đã ngược đầu liếc hần.

“Gã nghĩ trong biến hóa của mục quang của mình có thể phán đoán ra đáp án chính xác sao?”. Đường Trách nghĩ ngợi: “Đơn giản thôi, nhắm mắt lại, gã không thể

xác định mắt mình có bán đứng gã hay không”.

Lúc đó, cuối cùng đã nghe thấy thanh âm chát lỏng rót vào yết hầu, hần mở bừng mắt — là chén rượu gần cửa sổ đã cạn hết.

Sắc mặt của hần trong nháy mắt đã có biến.

“Không cần nói cho ta biết đáp án... để ta tự mình chờ đợi kết quả”. Nam Sở uống hết rượu, phảng phất có thêm hơi rượu, dựa cửa sổ chậm chậm ngâm: “Tửu nhập sâu trường, hóa tổ tương tư lệ (1)...”.

Đường Trách nhìn ngoài song cửa, dưới gốc liễu, Tần Uyển Từ áo lam tay cầm nhánh liễu yêu kiều đứng đó, vì khấn trương đến cực độ, thân người mảnh khảnh run rẩy nhẹ như dương liễu trong gió, hần chợt thở dài: “Nam Sở, kỳ thật lần này người vốn không cần phải đánh cá với ta. Đối với ta mà nói, một đối hai căn bản không có cơ hội thắng, các người dù sao cũng còn có một người có thể sống... Nhưng người sao lại muốn đánh cá với ta?”.

“Người vì nàng? Bởi vì trên tay ta còn có Tương Tư Lệ, cho nên nàng và người đều có một nửa xác suất tử vong... Người sợ lần xuất thủ cuối cùng ta sẽ chọn nàng, cho nên người mới đánh cá với ta”.

“Quả nhiên — tửu nhập sâu trường, hóa tổ tương tư lệ...”. Đường Trách chợt biến thành nói nhiều, sau khi nói xong, nhìn ánh mắt bối rối của Nam Sở, trong tròng mắt lạnh đậm của hần thoáng nét cười cợt: “Cung hỉ người còn có thể nghe được những lời nói không không của ta — Điều đó chứng minh người đã thắng”.

“Độc của Tương Tư Lệ không phải thất bộ đoạt mệnh sao?”.

Hắn cười lớn: “Xem ra, người đã ném qua tư vị của tương tư, không có duyên phận ném Tương Tư Lệ nữa...”. Giữa tiếng cười lớn, hắn giơ tay cầm chén rượu còn lại, không chút do dự.

“Bốp”. Nam Sở đột nhiên xuất thủ, chén rớt xuống đất, vỡ tan tành.

Sau đó, nhìn xuống đất, nhướng nhướng mày tựa hồ mếu máo, xin lỗi: “Xin lỗi, không cẩn thận lỡ tay... Cuộc đánh cá lần này coi như không hoàn thành được! Ba tháng sau, ta sẽ lại đến tìm người”.

“Đường huynh, hẹn gặp lại”.

Nam Sở chỉnh đốn lại y phục đứng dậy, bước ra về phía cửa, tựa hồ đã hoàn toàn quên mình đến là để giết hắn.

“Kiếp sau gặp lại...”. Đột nhiên, gã nghe Đường Trách sau lưng cười nhẹ một tiếng.

Hoảng kinh, gã vội rút kiếm, xoay tay bảo hộ chỗ hờ sau lưng — Nhưng, đã trễ...

Quay đầu lại như chớp, cái nhìn thấy lại là giọt lệ tinh oanh, nhoáng tắt giữa ngón tay của Đường Trách. Gã chỉ cảm thấy sau lưng hơi lạnh lạnh, phảng phất như làn gió Giang Nam đầu xuân chợt xé thịt luồn vào, đông đông đặc đặc — Tương Tư Lệ! Đường Trách không ngờ còn có một giọt Tương Tư Lệ!

“Đường huynh!”. Gã thất kinh, đáy lòng chợt tràn ngập một nỗi bi thống khôn tả.

Nhưng... nhưng, Tương Tư Lệ ở đâu ra? Đường Trách hồi nãy rõ ràng đã dùng tới giọt cuối cùng!

Mục quang của Nam Sở dừng trên mặt sàn hồi nãy chén rượu rớt xuống, nhưng, trên sàn gỗ sạch trơn không có bất kỳ dấu vết hư hoại mục rửa gì — Chợt đã minh bạch gì đó, gã cười khổ.

“Người căn bản không có hạ độc! Có phải không? Hồi nãy hai chén rượu đều không có độc!”.

Độc phát tác rất mau, màu xám xịt đã mau chóng nhuộm lên mắt gã, nhìn Đường Trách, nụ cười của gã có vẻ chua chát: “Từ đầu... người đã muốn gạt ta sao? Sau đó... đợi ta nghĩ người đã chết mà bỏ đi, lại, lại từ sau lưng giết ta...”.

— Ai cũng đều vô phương quay lưng lại với Đường Môn cao thủ, thậm chí cả Tiêu Ưc Tình cũng không thể!

Trong mắt Nam Sở đã hoàn toàn tràn ngập màu tử vong, sau đó, do tác dụng của độc dược, có từng giọt từng giọt dịch thể kỳ quái từ khoé mắt ngưng tụ chảy xuống:

“Giữa bọn ta... Không phải là người chết, thì là ta chết...”.

Đó là nước mắt.

“Nam huynh... ta đã phụ người”. Đường Trách chợt thở dài, mục quang trầm thống:

“Nhưng, chuyện quan hệ tới sinh tử của Đường Môn, tại hạ không thể không...”.

Đang nói, thanh y phiêu động, hắn đã từ cửa vòm trên nóc lướt ra — Tần Uyển Từ chắc vẫn còn bên dưới lầu chờ đợi, trên đỉnh lầu mới là chỗ không có địch nhân — Hắn đã sớm tính toán phương vị.

Hắn vừa mới lướt ra, thân người chỉ mới ló ra khỏi nóc được phân nửa, lại phát giác dương quang bên ngoài thật quá chói mắt — chói lòa như ánh chớp.

Sau đó, ánh chớp chợt xuyên qua ngực...

“Phụng lệnh của Lâu chủ, đợi ngài đã lâu”.

Người theo thân thể của hắn nặng nề rơi xuống sàn, không ngờ là thiếu nữ áo lam, tay ôm kiếm trước ngực, để lộ nụ cười mỉm lạnh buốt soi xét tất cả. Không biết từ lúc nào, Tần Uyển Từ không ngờ đã không còn bên dưới tầng cây nữa!

“Nam công tử, chân thành sợ giết người — May là Lâu chủ liệu sự không sai chút nào, nếu không, nếu không...”. Thanh âm hơi run run, Tần Uyển Từ vội cúi xuống đỡ Nam Sở lên, móc thuốc trong mình ra cho gã uống: “Người nói người hiểu rõ hắn, lẽ nào hắn không hiểu rõ người?”.

Gió tháng ba lùa qua, nhưng, trong toàn căn lầu lại hư hư không không.

Nam Sở gương tròn mất, nhìn thấy đôi tròng mắt quan tâm thương yêu của Tần Uyển Từ. Gã nhin không được thò tay sờ nhẹ một dợn tóc mây rũ lên mặt — Trải qua sinh tử như vậy, cảm tình tiềm ẩn tận đáy lòng cuối cùng không còn che giấu được nữa.

Gã nghiêng đầu nhìn thi thể của Đường Trách bên kia, chợt thấy nơi khoé mắt khép kín của người đã chết có một vật tinh khiết lấp lánh.

Tửu nhập sầu trường, hóa tổ tương tư lệ.

1. Trong bài từ “Tô Mạc Già” của Phạm Trọng Yêm. Tạm dịch: rượu vào sầu héo ruột gan, hóa thành lệ tương tư.

3. Bích Ngọc Trâm

Đó là quà tặng của Lạc Dương danh sĩ Tạ Lê Châu cho con gái của ông làm lễ cài trâm (1).

Tạ gia mấy đời đều là danh thần liệt sĩ, đến đời Tạ Lê Châu không ngờ đã làm đến Lễ Bộ Thị Lang trong triều. Sau khi từ chức về quê, về đến Lạc Dương, liền trở thành nhân vật đầu não ở địa phương, được tôn xưng là “Tạ Các Lão” — chỉ giao du với đám nho sĩ giàu có, không qua lại với dân làm lụng nghèo hèn.

Tạ gia là gia đình thư hương lễ nghĩa truyền đời đời, cha hiền con hiếu, tôn kính gia phong, cả thành không có ai không ca tụng.

Trên Bích Ngọc Trâm tặng đứa con gái duy nhất cài tóc, cũng dùng tơ vàng tinh tế dát lên mấy chữ: “Liệt liệt chân tính, mạch mạch nhu tình. Bất ti bất kháng, ngọc cốt băng tâm (2)”.

Cả trên đồ trang sức của con gái bé nhỏ cũng khổ tâm khó nhọc như vậy, có thể

thấy gia đình nghiêm khắc ngay thẳng đến mức nào — Gia đình như vậy, tự nhiên là đề cao trung hiếu tiết liệt, đời đời noi theo phương châm chí hướng đó.

— Chuyện truyền tụng đầu đường cuối hẻm ở Lạc Dương gần đây nhất, là cố sự tiết liệt của con gái út nhà Tạ gia.

Con gái út nhà Tạ gia khuê danh Băng Ngọc, tuổi tròn mười lăm, đã hứa gả cho một thế gia công tử đất Kim Lăng.

Tháng hai phương nam rước dâu, đi ngang qua Lao Sơn, bất hạnh đụng phải đám sơn phỉ “Cửu Thất Lang” hoành hành bạo ngược đã lâu ở khu đó. Vị hôn phu bị giết, gia đình kẻ chết người bị thương, tướng cướp Thương Lang thấy nàng đẹp, bắt về sơn trại, ép làm áp trại phu nhân.

Tạ tiểu thư thông dong đối đáp: “Để chôn cất trượng phu trước, xin cho thiếp đi tể rượu, rồi vâng theo tân nhân cũng không muộn”.

Tướng cướp vui mừng ưng chịu, lập tức chuẩn bị tể phẩm trà rượu, đưa đến ngoài trướng.

Tiểu thư toàn thân y phục trắng, son phấn lau sạch, thoa vòng cát hết, duy chỉ giữ Bích Ngọc Trâm cài tóc. Dung quang tuyệt mỹ, khí chất cao hoa, dáng vóc bồi hồi, làm rung động xung quanh, khiến cho người ta không dám sinh lòng bức bách. Tướng cướp Thương Lang ngất ngây người ngọc, nói với tả hữu: “Đã từng nghe tiểu thư nhà giàu khác với đám bà nương bình thường, hôm nay mới tận mắt chứng kiến”.

Tạ tiểu thư khóc thương trước mộ phần, nghe nói như vậy, chợt mỉm cười đáp:

“Tiết tháo như băng tuyết, xin người biết cho...”.

Thoái lui, rút Bích Ngọc Trâm, hết sức đâm vào yết hầu, máu phun trào, tắt thở.

Bọn phỉ hoảng kinh chạy tới, thấy trong tay áo có một tấm lụa mỏng, bên trên viết vài hàng huyết thư: “Trữ khả chi đầu bảo hường tử, hà tằng xuy lạc bắc phong trung (3)”.

Thấy rõ lúc bị bắt, đã quyết chết rồi. Thương Lang thương tiếc vô cùng, thêm vào tức tối, giết hết những người bắt được, quật mồ chồng nàng, phanh thây cho hả giận.

Giữ di thể của Tạ Băng Ngọc, bắt Tạ gia đem mười vạn lượng vàng chuộc.

Tin tức truyền ra, làm chấn động Lạc Dương.

Trong đám sĩ tử, ai mà không khen tụng họ Tạ phụ thân dạy con cái quá đạo đức, gia đình thanh cao? Những bô lão đức cao trọng vọng tụ họp, dâng tấu chương lên Lễ bộ trong triều đình, miêu tả sự trình liệt của con gái họ Tạ. Triều đình hạ chỉ, lệnh cho địa phương xây bia lập phưởng, khen tặng cha hiền dạy con ngoan, lại dùng trở lại, phong làm Lễ Bộ Thượng Thư.

Mấy ngày sau, sau khi giao vàng chuộc, quan tài về đến Lạc Dương.

Ngày quan tài đến, toàn thành ra đường nghênh đón, còn có đàn bà con nít cúng nhang đèn hoa quả dọc đường, dâng hiến cho liệt nữ.

Tạ Các Lão không sợ ô uế, mở nắp quan tài ôm tử thi mà khóc, còn nói: “Có con gái như vậy, lão phu còn hận gì nữa!”.

Bá tánh xung quanh thay nhau thở than, lại không để ý đến sắc mặt của lão chớp mắt đó có biến, sau đó gạt lệ, đóng nắp quan tài, thần sắc phức tạp vội vàng thôi thúc bộc phốt: “Mau đem linh cữu của tiểu thư về phủ, chuẩn bị ngày mai hạ táng!”.

Mới đình quan có một ngày, Tạ gia đã quyết định hạ táng, ít ít nhiều nhiều cũng khiến cho người ta ngạc nhiên — Nói theo lý, được chuyện quang tông diệu tổ như vậy, đáng lẽ phải đình lại mấy ngày, để cho người ta đến thăm viếng.

oOo

Ngày an táng đã đến. Đại táng, từng bừng vô cùng, nhất thời tụ tập cả biển người núi người trong Lạc Dương thành.

“Là tiểu thư của Tạ gia đã chết?...”. Trên lầu Chu Tước bên đường lớn, một vị bạch y công tử nhìn đội ngũ tống táng bên dưới, lẩm bẩm: “Cửu Thất Lang ở Lao Sơn cũng thật khiến người ta gai mắt — Hôm nay phải tẩy trừ một phen...”.

“Vị tiểu thư đó, ta cũng có chút ấn tượng... rất không giống với đám khuê tú bình thường”. Nữ tử áo lụa đào bên cạnh hồi đáp.

“Người xem kia...”. Thân người nữ tử áo lụa đào giật nảy, đẩy nhẹ gã: “Nhìn dưới đáy quan tài kia!”.

Bạch y công tử nhìn theo ngón tay nàng chỉ, nhìn đáy quan tài làm bằng gỗ Nam Mộc thượng hạng giữa đội ngũ tống táng, sắc mặt bất chợt cũng có biến!

Máu! Có máu tươi từ trong kẽ hở của quan tài chảy ra!

Hai người đồng thời từ trên lầu cao nhảy xuống, rơi vào giữa đội nghi thức giữa tiếng la hoảng của mọi người quanh quan tài, đẩy dạt chúng nhân, đến trước quan tài.

Nữ tử áo lụa đào thò tay chấm một giọt máu rỉ ra, đưa lên mũi ngửi, gật đầu nói với bạch y nam tử: “Không sai, quả nhiên là máu tươi!”.

“Bên trong có động tĩnh”. Tiêu Úc Tình cúi người nghe ngóng, cũng nói: “Hình như tim còn đập”.

“Các người làm gì vậy... Người đâu, mau...”. Tạ Các Lão không biết vì sao kinh hoàng hoảng vía giục ngựa chạy tới, quát dữ, lại vừa nhìn thấy diện mạo của người đến là mềm dịu ngay: “Tiêu, Tiêu công tử...?”.

Mọi người trong Lạc Dương thành nhìn thấy người trẻ tuổi bệnh hoạn đó không tránh khỏi kính sợ ba phần, cả Các Lão đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng không ngoại lệ.

“Khai quan!”. Nữ tử áo lụa đào giọng nói không chút do dự không có ý bàn thảo ra lệnh: “Con gái của ông còn sống! Mau khai quan!”.

Chúng nhân xô xao, người hiếu kỳ chen lấn tới làm cho lòng đường không còn chỗ thông — “Tĩnh cô nương nói gì... Bằng Ngọc nó đã chết mấy ngày rồi, đâu cần nói đùa vậy chứ”. Tạ Các Lão miễn cưỡng cười cười, giơ tay áo lau mồ hôi toát đầy trán không ngừng: “Lão phu hôm qua còn khai quan xem thi thể của tiểu nữ, không sai mà, nó... nó đã xả thân giữ trinh liệt...”. Nói tới đó, giọng nói cũng trở nên thẩn thức.

“Vậy sao?... Thì ra là ông cố ý!”. A Tĩnh lạnh lùng nhìn ông ta, đại nho danh sĩ một phương, khoé miệng chợt hé nụ cười lãnh khốc: “Ông có ý muốn chôn sống con gái sao?!”.

Nàng đột nhiên huy kiếm xoay tay cạy lật, nắp quan tài bay tuột ra!

“Ồ! Quý!”.

Nắp quan tài vừa mới mở ra, liền thấy một đôi tay yếu ớt thò lên, ngón tay lộ ra bên thành quan tài — Có thể thấy lúc nắp quan tài chưa được cạy lên, bàn tay mềm mỏng yếu nhược đó đã từng nỗ lực đẩy mở nắp quan tài.

“Cương thi... cương thi!”. Tạ Lê Châu sắc mặt tái nhợt, là người đầu tiên run rẩy la lên. Liền sau đó bá tánh trên đường nhốn nháo kêu la, bỏ chạy tứ tán. Tạ Các Lão không nhìn con gái, cũng rút lui bỏ chạy — “Đứng lại cho ta!”. A Tĩnh hét lớn ngăn chặn, chúng nhân hoảng kinh, không khỏi dừng bước. Nữ tử áo lụa đào cúi người xuống, ầm người trong quan tài lên.

“Á á!”. Chúng nhân lại thất kinh, thấy Tạ tiểu thư sắc mặt trắng nhợt, cổ họng capped một mũi Bích Ngọc Trâm, nhưng mắt lại mở tròn, chăm chăm nhìn phụ thân bên kia, khoé mắt có dòng lệ chậm chậm lăn dài.

“Ngọc nhi...”. Tạ Các Lão ngây người nhìn con gái sống lại, một hồi lâu nói không nên lời.

Tạ Bằng Ngọc môi mấp máy, tựa hồ muốn nói gì đó, giơ bàn tay yếu đuối cầm cây trâm trên yết hầu, trong cổ họng chỉ có tiếng khực khặc yếu ớt. Xung quanh vết thương ngọc trâm có máu tươi từ chỗ vậy máu đông đặc nứt nẻ rỉ ra, chạy xuống đáy quan tài.

... Tạ tiểu thư còn sống.

oOo

Khuê phòng còn đây, bọc phó vẫn đó, nhưng nhãn quang của mọi người nhìn nàng đều không còn giống như trước nữa — Minh nếu chết có phải tốt hơn không.

Nàng phảng phất từ trong vực quang như đang than thở của người xung quanh đã nhìn thấy nỗi tiếc nuối tận đáy lòng bọn họ.

Phụ thân cũng không đến gặp nàng nữa, nhưng nàng có thể nghĩ đến lời nói trong lòng phụ thân — Minh chết một cách đơn giản có phải tốt hơn nhiều không... Đó mới không uổng công dạy dỗ mình mười lăm năm nay — Tại sao mình lại sống? Nếu mình còn sống, gương sáng liệt nữ sẽ u tối đi không ít, gây không ít rắc rối cho sự nghiệp quan chức của cha mình.

Tuy lúc ôm xác khóc rống, tình cờ phát hiện mình còn chút hơi thở, nhưng cha mình vẫn quyết định thành toàn tam trinh cửu liệt cho mình — Trọng phụ của mình đã chết, một quả phụ trẻ đẹp như mình, sống trên thế gian này còn có ý nghĩa gì nữa?

Khơi khơi Thư Tĩnh Dung kỳ dị kia lại lăm chuyện... Ôi, nếu mình chết thật thì hay hơn nhiều...

“Lúc đó con rõ ràng là đã dùng hết sức tự đâm chết mình!”. Nàng muốn giải thích, nhưng không thể nói ra.

Bích Ngọc Trâm đã rút ra, trên cổ họng băng bó vải lụa mỏng mấy lớp, thầy thuốc nói: có thể cả đời này không nói ra tiếng được. Nàng đã thành một cô gái câm, hơn nữa còn là một quả phụ đã từng bị cưỡng đạo bắt giữ.

Tại sao nàng đem thân trong trắng trở về, nhưng mọi người đều mong nàng chết!

Không lẽ mình còn sống thật là một lằm lỏi sao?

Trong khuê phòng tầm tối, nàng gương người ngồi trước gương đồng, lược bạc chải nhẹ mái tóc dài đen nhánh, sau đó trang điểm tử tế — Sau khi xong, bàn tay run rẩy cầm Bích Ngọc Trâm trên bàn trang điểm lên.

Đột nhiên, tay nàng bị người từ đằng sau bắt lấy, nàng giật mình quay đầu, nhìn thấy nữ tử áo lụa đào đã từng ẵm mình ra khỏi quan tài, mực quang băng lãnh tràn ngập than van nhìn nàng.

Nàng khóc không thành tiếng, trong yết hầu quần chặt phát ra tiếng nấc nhè nhẹ.

A Tĩnh nhìn nàng một hồi, chợt xoay tay nắm lấy trâm, “phập”, dùng hết sức đâm vào vai phải của mình! — Máu chảy ra, áo lụa đào nhuộm máu càng đỏ tươi — Tạ Băng Ngọc ngẩn ngơ nhìn nàng.

A Tĩnh rút Bích Ngọc Trâm khỏi vai, máu liền phun lên mình Tạ Băng Ngọc đối diện, nàng tới giờ mới như sự tỉnh khỏi cơn mộng, bám lấy ống tay áo của nữ tử áo lụa đào, vội vàng muốn hỏi, lại chỉ phát ra thanh âm “ặc ặc” tê khản.

“Trước khi vết thương trên vai ta biến mất, xin người gìn giữ nó”.

Cây trâm nhuộm đầy máu đặt vào lòng bàn tay nàng, bên trên còn lưu lại hơi ấm trong thân người đối phương.

Tạ Băng Ngọc ngược gương mặt tiểu tụy, ánh mắt không hiểu nhìn nữ tử kỳ dị hoàn toàn khác biệt với mình, lại nghe A Tĩnh nói tiếp: “Nhưng, ta hy vọng người có thể

dùng nó để bảo vệ chính mình, mà không cứ lần này tới lần nọ muốn làm hại bản thân...”.

— “Người không sai lỗi, mà là bệnh của thế gian này”.

Nữ tử áo lụa đào kiên định thong dong gần từng tiếng nhắc lại với nàng: “Người không lầm lỗi! Người lầm lỗi không phải là người”.

Nắm tay áo A Tĩnh, Tạ Băng Ngọc lại khóc không thành tiếng, nhưng trong mắt nàng lại chớp lên ánh sáng dịu dịu.

oOo

Ba tháng sau, Thính Tuyết Lâu.

“Thật không tưởng được người không ngờ cũng có thể làm việc thiện”. Trong mặt thất, sau khi thương thảo xong chính sự, Tiêu Úc Tĩnh thong thả khoác áo bào nhẹ nhìn nữ tử đối diện mỉm cười, lật lật cái đồng hồ thủy tinh trong tay, giọng nói không biết là nói thẳng hay đang chế giễu.

“Giống như ta cũng không liệu được người có thể đồng ý để Tạ Băng Ngọc thật sự gia nhập Thính Tuyết Lâu như vậy”. A Tĩnh nhìn y, trong mắt cũng có thần sắc vượt ngoài ý liệu không hiểu lắm: “Thu nạp một người đối với người không có bất kỳ chỗ hữu dụng nào gia nhập vào Lâu, đó không giống tác phong thường ngày của người”.

Ngón tay thon dài cầm lấy đồng hồ thủy tinh, Tiêu Úc Tĩnh chỉ mỉm cười nhìn cát chảy li ti bên trong như là nước, không nói gì.

“Đối với một người không quen biết mà đi làm chuyện tử tế thiện lương như vậy, cũng không phải là tác phong thường ngày của Thư Tĩnh Dung người”. Nhìn bộ dạng của đối phương nhất thời bị hỏi bí, nụ cười mỉm cuối cùng không che giấu được hé nở trên gương mặt thường ngày lãnh đạm của Thính Tuyết Lâu chủ: “Người đã có thể xuất thủ lôi kéo nàng ta, tại sao ta không thể thu giữ nàng ta được?”.

A Tĩnh ngậy người, chợt cúi đầu, sờ Huyết Vi kiếm trong tay áo, trầm mặc không nói gì.

Qua một hồi rất lâu, nàng ngược đầu nói: “Ta biết... Băng Ngọc đối với người mà nói tịnh không phải là một người vô dụng — Nữ tử trung trinh tiết liệt như vậy, ít ra nàng ta cũng sẽ tuyệt đối trung thành với Thính Tuyết Lâu. Người chắc đã tính toán tới điểm đó. Nếu không sao có thể để nàng ta tiến vào Lam Tuyết Các nơi cất giấu tư liệu tuyệt mật”.

“Người...”. Thính Tuyết Lâu chủ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng yếu ớt ngã mình trên ghế dựa, cười khổ lắc đầu: “Ta thật không còn gì để nói... Cứ cho là vậy đi, người thích nghĩ làm sao thì nghĩ!”.

oOo

Trong Lam Tuyết Các bên kia, đối diện với đồng tư liệu văn thư chất như núi, nữ tử mới mười lăm tuổi vùi đầu sao chép sắp xếp, thỉnh thoảng giơ tay kéo kéo cái khăn choàng cổ, giữ kín vết thương đáng sợ kia.

Bích Ngọc Trâm cài trên búi tóc mây rung động, nhuần nhả thuần khiết.

Trên mặt vẫn còn mấy hàng chữ nhỏ dát bằng tơ vàng: “Liệt liệt chân tính, mạch mạch nhu tình. Bất ti bất kháng, ngọc cốt băng tâm”.

1. Lễ cài trâm (Kê lễ): con gái nhận lời gả chồng mới cài trâm (và đặt tên tự). Đến tuổi cập kê, tức đến tuổi cài trâm, nghĩa là đến tuổi lấy chồng.

2. Tính chân thật cứng cỏi, tình dịu dàng trù mền. Không hèn hạ không kiêu ngạo, cốt ngọc lòng băng.

3. Hai câu trong bài thơ “Họa Cúc” của Trịnh Tư Tiểu. Tạm dịch: “Thà giữ chút hương thơm mà chết tại đầu cành, chứ không rụng theo gió Bắc”.

Trịnh Tư Tiểu là thi sĩ thời mạt Tống, kiên thủ khí tiết dân tộc, đem tính kiên trinh của hoa cúc để bày tỏ.

“Chi đầu bão hương tử”: hoa cúc khô tàn, vẫn lưu lại trên cành không rụng.

“Bắc phong”: chỉ lúc đó triều Nguyên quật khởi phương Bắc.

4. Kim Thác Dao.

Trong giang hồ, ai cũng biết Kim Thác Dao là bảo vật truyền đời của Đại Danh phủ Kim Dao Hoắc gia thanh danh hiển hách trong võ lâm, là vũ khí năm chục năm trước ông tổ của Hoắc gia là Hoắc Trọng Vũ đã dùng xưng bá Trung Nguyên suốt gần mười năm.

Gần hai chục năm nay, Hoắc gia tuy thanh thế không bằng năm xưa, nhưng một khi đề khởi tới Kim Dao Hoắc gia, trong võ lâm vẫn kính nể phần nào.

Nhưng, thanh đao làm bằng vàng cần ngọc đó lại đã gãy nát thành vô số mảnh vụn, bỏ trong một cái hộp lụa.

“Đáng tiếc...”.

Nhìn tàn đao Giang Thu Bạch dâng lên, Thính Tuyết Lâu chủ vốn cũng dụng đao phá lệ thờ dài, cầm một mảnh đao lên, giơ tay dò thử, trên khuôn mặt tái nhợt có thần sắc tiếc nuối.

Giang Thu Bạch giật mình, lập tức quỳ một gối xuống hồi bẩm: “Thuộc hạ không thể đem Kim Thác Dao còn nguyên trở về, xin Lâu chủ xử phạt!”.

Tuy lần này tiến công Hoắc gia, thật sự không cần động đến binh khí của mình, tổn thất tối thiểu, nhưng lại không hoàn thành lời phân phó “đem Kim Thác Dao về cho ta xem” của Lâu chủ, gã vẫn canh cánh trong lòng.

“Người không phải đã đem nó về rồi sao? Ta không phải cũng đã xem qua rồi sao?”

Người làm lỗi gì chứ?”. Trên đôi môi mỏng như lưỡi kiếm của Tiêu Ưc Tình hé nụ cười mỉm, nhìn nữ tử áo lụa đào ngồi bên cạnh, vẻ cười cợt trong mắt càng nồng đậm: “Người đi ra được rồi”.

Giang Thu Bạch có vẻ dịu bớt, ráng nén nét vui mừng lui ra — Tính cách thâm trầm quỷ dị của Lâu chủ thật khiến cho thủ hạ khó lòng dò đoán được.

“A Tình, người xem, một thanh đao tốt như vậy — tàng ẩn linh khí và sát khí của biết bao nhiêu năm... Đáng tiếng, đáng tiếc...”.

Thính Tuyết Lâu chủ liên miên mấy câu tiếc nuối, sau đó khẽ nói: “Đáng tiếc đã hủy đi trên tay Hoắc Bộ Vân.

“Hay cho một Hoắc Bộ Vân thà chết chứ không chịu khuất phục”. Đột nhiên, nữ tử áo lụa đào bên cạnh này giờ không lên tiếng hề hững nói một câu: “Thính Tuyết Lâu khuếch trương nhiều năm nay, đi đến đâu cũng rất ít khi thấy nam tử có huyết tính như vậy”.

Tiêu Ưc Tình trầm ngâm.

Y cũng biết được qua sự bẩm cáo của thuộc hạ: Lúc nhân mã của Thính Tuyết Lâu truy sát người của Hoắc gia đến đường cùng, Hoắc Bộ Vân người cầm đầu Hoắc gia đương thời, suất lĩnh người nhà huyết chiến đến giây phút cuối cùng, sau đó đập nát Kim Thác Dao, từ trên vách đá cao vút nhảy xuống.

“Quả thật là hảo nam nhân thà chết không chịu khuất phục... Hoắc gia có hân, nếu lần này không không có người bên trong bán đứng, Thính Tuyết Lâu sao lại có thể

dễ dàng công phá Kim Dao phủ của Hoắc gia cho được”. Y chậm chậm thốt.

“Là ai đã bán đứng hân?”. A Tĩnh hỏi — Chuyện lần này không thuộc vào phạm vi quyền lực của nàng, cho nên thủy chung nàng chưa từng hỏi tới — Sự tình hôm nay đã êm xuôi, nàng mới mở miệng.

Tiêu Ưc Tình nhón lấy một mảnh Kim Thác Dao nhìn một hồi lâu, mục quang biến ảo, chung quy đáp từng tiếng: “Là vợ của hân”.

“Hoắc Thanh Mi?”.

Trong giọng nói một mực hờ hững của nữ tử áo lụa đào cũng có vẻ chấn kinh — Khó trách được nàng, phải biết mối tình giữa Hoắc gia tiểu thư Hoắc Thanh Mi và Hàn Bộ Vân con rể của Hoắc gia sau này cơ hồ là một truyền kỳ đã truyền tụng khắp giang hồ từ lâu...

Hàn Bộ Vân vốn chỉ là một gã lính truyền tin vô danh, võ công không thể coi là quá cao minh, địa vị rất thấp hèn, nhưng khơi khơi lại có bầu nhiệt huyết chính nghĩa hoàn toàn không tương xứng với địa vị và võ công của hân.

Đó là nói chính nghĩa của con người đó đã xem mấy lần làm hân mất mạng — Lúc đó, Lao Sơn trong địa hạt của Đại Danh phủ đang đầy dẫy bọn sơn phỉ thảo khấu, chín tên tặc tử chiếm núi xưng vương, lấy tên là “Cửu Thất Lang” cơ hồ quấy phá khiến cho dân cư trong mấy trăm dặm xung quanh không thể sinh sống nổi. Cai trị Đại phủ vốn là một tên quan quen ăn hối lộ, đàn áp không muốn lo tới lời kêu gào than thở của dân chúng, nhưng tên sai dịch thủ hạ Hàn Bộ Vân lại khơi khơi không biết đen đỏ, ba lần bảy lượt tiến vào thừa bầm cần phái người trông lo.

Tên sai dịch nho nhỏ như người mà lo chuyện gì được a!

Lại có một lần sau khi nghe mấy thôn trang dưới Lao Sơn bị huyết tẩy, Hàn Bộ Vân lại vào khuyên xin — Phủ doãn đang xía răng, khô khan ra lệnh: “Mẹ nó, phạm là thủ hạ của ta, không được tự tiện vào thừa chuyện trước mặt ta!”.

Tên sai dịch nho nhỏ biến sắc, dùng dùng cởi quan phục nha dịch ra, quăng thẳng vào mặt lão, sau đó bỏ đi một mạch không quay đầu lại — Bắn vào huyết khí và lòng can đảm, không ngờ một mình xông vào hang hùm ổ sói.

Kết quả tự nhiên là không địch được số đông, bị bắt sau khi trọng thương — Lão đại của Cửu Thất Lang là Thương Lang còn buông một câu: “Phải bắt tên tiểu tử ăn gan báo này đem đi tế trời!”.

Tin tức đó truyền ra giang hồ, dĩ nhiên không tránh khỏi xôn xao.

Tuy bội phục lòng can đảm của tên tiểu nha dịch, nhưng Cửu Thất Lang đích xác không phải là hạng hời hợt — Hàn Bộ Vân lại là một tiểu tử không có liên quan gì đến giang hồ, người có thể đứng ra bảo lãnh cho hân càng tuyệt không có tung tích.

Xem ra, tiểu nhân vật đầy bi kịch tính đó tất nhiên sẽ không tránh khỏi chết đi một cách trắng liệt, hơn nữa có thể chết rất thảm.

Nhưng khi gần đến thời hạn bị giết chết, sự tình lại đột ngột có biến hóa — Sự tình của tên tiểu sai dịch Đại Danh phủ không biết sao lại truyền lọt vào tai đại tiểu thư của Kim Dao Hoắc gia, làm bùng cháy luồng chính khí và niềm ái mộ của Thanh Mi tiểu thư trong khuê các, cho nên, ngàn mưu trăm kế đi cầu xin phụ thân trợ giúp. Oai phong và thực lực của Hoắc gia không ngờ đã cứu được mạng sống Hàn Bộ Vân khỏi lưỡi đao đồ tể

của bọn phỉ đồ trở về.

Sự tình phát triển sau này, mọi người đều cho là một kết cục rất đẹp đẽ: tên tiểu nha dịch chính nghĩa và nàng tiểu thư ái mộ hẳn đã kết duyên cầm sắt, nhưng vì Hoắc gia chỉ có một đứa con gái, liền bắt rể, đổi tên thành Hoắc Bộ Vân, kế thừa võ công và gia nghiệp của Hoắc gia, hai con người trẻ tuổi yêu đương chung sống.

Sau đó vài năm, báo thù năm xưa, Hoắc Bộ Vân suất lãnh người của Kim Dao phủ phá sơn trại, giết sạch đám thổ phỉ Cửu Thất Lang.

Sự bắt đầu cảm động và kết cục hoàn mỹ như vậy khiến cho cố sự của hai người trở thành một đoạn truyền kỳ ái tình trong giang hồ...

“Hoắc Thanh Mi sao lại bán đứng chồng mình?”.

Nữ tử áo lụa đào nhũ mào hỏi — Tuy luôn luôn nghĩ tình cảm giữa nhân thể mong manh như tờ giấy, nhưng thấy cuộc tình đã biến thành tấm gương như vậy lại không ngờ trở nên chiều hướng xấu, cũng không khỏi có chỗ không hiểu.

“Bởi vì Hoắc Bộ Vân đã phản lại nàng”.

“Khi...”. A Tĩnh lãnh đạm cười cười, một hồi sau mới hồ hững nói: “Phú quý và quyền thế, quả nhiên là độc được ăn thâu xương...”.

“Lầm rồi. Hoắc Bộ Vân không phải thấy mới nói cũ — Nữ tử đó mới là người hẳn yêu đầu tiên”.

“Ồ? Vì để báo ân và vì quyền thế của Hoắc gia, Hoắc Bộ Vân bỏ rơi nàng ta, sau đó công thành danh toại rồi mới lên lút thân nạp làm vợ bé?”.

“Lại sai... Lúc đó, nữ tử đó bị Cửu Thất Lang bắt giữ, Hàn Bộ Vân vì muốn cứu nàng mà một mình lên núi, nhưng trừ việc cơ hồ mất mạng ra, căn bản không có kết quả

— Để giải cứu được nàng, hẳn chỉ còn nước mượn lực lượng của Kim Dao Hoắc gia...”.

Tiêu Ưc Tĩnh điềm đạm cười, kẹp mảnh kim đao giữa ngón tay, ánh sáng vàng mờ trên đao lung lay trên khuôn mặt tuần tú của y — “Có thể nói, cái thật sự đặc biệt đáng để truyền tụng, lại là một đoạn kỳ tình không cho người ta biết... Khi”.

“Thì ra là vậy...”. Trên mặt của nữ tử áo lụa đào cũng có thần sắc phức tạp, cuối cùng nói: “Hoắc Thanh Mi đã biết, tôi đa cũng đi than thở với phụ thân trưởng bối, trả thù Hàn Bộ Vân và nữ tử kia là xong — Tại sao phải thêm vô luân cái giá toàn gia tộc?”.

Tiêu Ưc Tĩnh cười khỏ, lắc đầu: “Hoắc Bộ Vân hiện tại đã không còn là tên tiểu sai dịch Hàn Bộ Vân năm xưa — Hẳn đối với Hoắc gia không những là cánh tay lớn, mà còn là nhân vật lãnh đạo... Nói cho rõ một chút: Hoắc gia ngày nay có thể không có Hoắc Thanh Mi, nhưng tuyệt đối không thể không có Hoắc Bộ Vân!”.

“Cho nên mặc cho nàng khóc lóc than thở với phụ thân, chuyện phụ thân có thể

làm chỉ là khuyên con gái chịu ủy khuất để cầu toàn”.

“Huống hồ, tuy không yêu nàng, nhưng Hoắc Bộ Vân ít ra không xấu với nàng, hơn nữa Hoắc Bộ Vân thật cũng là một hảo hán tử”.

A Tĩnh gật đầu nhẹ: “Đến nước cuối, không được bất kỳ một ai viện trợ, lại không thể chịu đựng phải giương mắt nhìn chồng bội phản, nàng chỉ còn nước dùng thủ đoạn độc ác nhất — bán đứng tất cả cho người — mượn đó để trả đũa một mình hẳn?”.

“Sự trả thù của nữ nhân thật khiến cho người ta rung mình phát lạnh”.

Cả chủ nhân của Thính Tuyết Lâu cũng không khỏi lộ ra thần sắc kính sợ.

Nữ tử áo lụa đào cười cười, nhưng ánh mắt lạnh lạnh lùng, chợt hỏi: “Hoắc Thanh Mi hiện tại ra sao?”.

“Sau khi đưa đến toàn bộ tin tức, giây phút Thính Tuyết Lâu tấn công Kim Dao phủ, nàng đã dùng thanh Kim Thác Dao này tự tận trong linh đường thờ cúng linh vị tổ tiên”.

Ngón tay của Tiêu Ưc Tình búng lên mảnh đao nhẹ nhẹ, một tiếng động lẻ loi hồi trả.

“A... quả nhiên — Cũng lại là không thể sống một mình trên thế gian không có người yêu sao?”. Nữ tử áo lụa đào lẩm bẩm, giờ ngón tay vuốt nhẹ chót mày, có vẻ chưa chắc hỏi: “Người đã đáp ứng điều kiện gì với Hoắc Thanh Mi? Là giết Hoắc Bộ Vân và người con gái mà hắn yêu?”.

“Hôm nay người đã đoán sai nhiều lần lắm rồi...”. Thính Tuyết Lâu chủ cười cười, sau đó hồi đáp; “Có ba điều kiện: một, giết Hoắc Bộ Vân; hai, sau khi đem thi thể của Hoắc Bộ Vân hỏa táng chung với nàng, rải tro tàn xuống ngũ hồ tứ hải; ba, để cho nữ nhân kia sống, ít ra phải sống năm chục năm”.

“Sợ sau khi nàng ta chết lại tương hội với chồng mình ư?”. A Tình soi xét: “Hoắc đại tiểu thư lợi hại thật...”.

“Ta muốn đi nhìn nàng ta xem thử”.

Thứ tuyệt vọng cuồng điên đó, không ngại hủy diệt hết mọi tâm tình, e rằng giống hệt Thư Tình Dung mình năm xưa! Nhưng, Thư Tình Dung mình lại sống còn.

Yêu nhiệt liệt, hận cuồng điên.

Nàng từng trong khuê phòng vô số lần mơ tưởng về tương lai, sau khi hạnh phúc bị hủy diệt, đã biến thành một tâm linh tàn ác.

Cái cùng bị hủy diệt, không những có có chồng và dòng họ mình, còn có tâm linh thiện lương và hạnh phúc mà nàng đã từng ước ao.

Tất cả mọi thứ, giống như Kim Thác Đao này, vỡ nát thành từng mảnh.

1. Hai câu thơ trong bài “Kim Thác Đao hành” của Lục Du. Tạm dịch: “Đao vàng khảm ngọc, đem xông qua cửa tòa ngời”.

oOo

5. Hải Thượng Hoa.

Mười năm mọc một lá, trăm năm mới nở hoa. Về điểm lệ lúc nở đủ để khiến cho đám thương nhân đã từng thấy đủ mọi thứ kỳ trân dị bảo cũng phải nín hơi. Đặc biệt kỳ dị là, nó là một đóa hoa có sức sống khiêu người, tuy vừa rời khỏi nước biển là biến thành vật như tơ tằm khô héo đen thui, nhưng vô luận là cách sau bao nhiêu năm tháng, một khi thả nó vào trong biển, nó liền lập tức nở nét đẹp kinh hồn của nó trở lại.

Cho dù là chính mình, tung hoành Nam Hải gần mười năm, cũng không gặp được một vật kỳ dị như vậy nữa! Tuy trong thương khố kim ngân bảo thạch cướp về đã chất gần ngập tới đỉnh, nhưng thuyền đội của chính mình lại chưa từng đem Hải Thượng Hoa về cho hắn.

Nói cho cùng, lần cuối cùng hắn nhìn thấy Hải Thượng Hoa cũng đã là mười hai năm về trước rồi.

Đó là lễ vật phụ thân hắn đem tặng mẫu thân đến từ Ba Tư — Lúc đó phụ thân còn là một thương nhân sông biển giàu có.

Đóa hoa héo khô như dải tơ đen, đan chằm chút thành một cái đai cột tóc, quấn quanh mái tóc vàng của mẫu thân.

Lễ vật trân quý như vậy, thêm vào sự thần bí và ôn nhu của phụ thân người Đông phương, cuối cùng đã thuyết phục được mẫu thân có đôi mắt xanh mỹ lệ, từ cố quốc xa xăm theo phụ thân đến Trung thổ, sau đó, có gia đình, có hắn.

Nhưng, lúc bà mụ ẵm hắn mới vừa chào đời cho mẫu thân nhìn, mẫu thân chỉ vừa liếc thấy là rú lên rồi ngất xỉu — “Đây không phải là con ta! Quý! Đây là quý!”.

Sau này hắn mới biết, căn nguyên của tất cả những bất hạnh đều là do đôi mắt của hắn: con mắt bên trái đen tuyền như đêm tối, còn con bên phải lại lam thẳm như nước biển.

Người có đôi tròng mắt tà dị như vậy, ở đất nước của mẫu thân, bị gọi là “quỷ” —vừa sinh ra là bị chìm chết hoặc móc một con mắt.

“Lộ Y Sa, nàng muốn làm gì vậy!”.

Ngày đó, phụ thân vừa về đến nhà liền bàng hoàng, bất chấp tất cả phóng tới đoạt lấy đứa bé, mẫu thân đang gơ con dao nhỏ bên cạnh nôi.

“Muốn móc mắt!... Thần nói, cần phải móc con mắt tà ác!”. Mẫu thân như cuồng dại thì thào, trong đôi mắt màu lam thẫm lấp lánh những tia sáng kịch liệt: “Nó không phải là con tôi! Nó là quỷ!”

“Nói gì vậy chứ... Đôi mắt đẹp quá mà — là màu sắc lúc bóng tối và bình minh giao biên”. Phụ thân ôn hòa, nhưng không do dự gì hồi đáp, ẵm nó từ trên giường, vỗ về con trai đang sợ hãi khóc òa lên.

Nhưng lúc hấn lên mười, phụ thân vượt biển trên đường đi xứ Giao Chỉ buôn tơ lụa, cả người lẫn thuyền bị bão tố nuốt chửng.

“Quỷ! Đứa bé bất tường người! — Là người, là người đã hại chết phụ thân người!”.

Lúc tin dữ đưa đến, mẫu thân đầu bù tóc rối khóc rống, chỉ hấn chửi rủa.

Hải Thượng Hoa khô héo mỹ lệ kia, thấp thoáng trong mái tóc bà.

Hấn lại chỉ ngây ngô nhìn mẫu thân mình, chợt có cảm giác người mẹ tính tình như quái vật kia thật làm ô nhục đóa hoa mỹ lệ đó. Hấn còn chọc mẫu thân của hấn giận thêm, càng nhục mạ trừng phạt hấn liên tiếp. Dù sao thì hấn cũng đã quen rồi.

Hấn mang mệnh vận bị nguyên rửa và oán giận triền miên đến thế gian này, không phải là một đứa bé mà bất cứ bà mẹ nào cũng trông mong sinh nở.

Bất quá, cơn phần nộ của mẫu thân cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì cả thuyền lẫn hàng hóa mang theo của phụ thân đã chìm dưới đáy biển, cho nên chủ hàng và chủ thuyền, còn có gia đình của những thủy thủ đã chết thay nhau gõ cửa muốn đòi nợ — Dần dần, trong nhà cái gì cũng bán hết, nhưng, vẫn chưa trả hết nợ.

Bị kiện đến quan phủ, tri phủ đại nhân hạ lệnh: người trong nhà toàn bộ đem bán, trả nợ.

Hấn lúc đó mười hai tuổi, giá năm chục lượng bạc nén.

Còn mẫu thân của hấn lại chỉ đáng ba chục lượng.

“Ái dà, người đàn bà này tuy là một mỹ nữ người Hồ, nhưng đã ba mươi mấy rồi, cũng hơi quá già đó! Ba chục lượng? Cho ta cũng không lấy!”.

Có chủ mua đến từ lầu xanh, không chút khách khí nhìn soi mói mẫu thân, vừa trả giá lên xuống với lái, vừa nâng cầm mẫu thân giám định nhan sắc, cuối cùng, đồng ý hai chục lượng, liền lôi mẫu thân đi.

Mẫu thân sắc mặt tái nhợt, đột nhiên liếc hấn một cái cực kỳ tàn độc, thấp giọng:

“Đứa bé bất tường người!...”. Sau đó, đập đầu lên sư tử đá trước nha môn, máu lần theo mái tóc vàng chảy ra, nhuộm đỏ cả Hải Thượng Hoa.

Hấn không lên tiếng, chờ người nhìn.

Chủ mua có hơi mất hứng, chợt nhìn thấy hấn như gỗ đá một bên, mắt sáng lên —

“Hài tử đẹp mã đó!”.

“Chắc chắn rồi, mới mười hai tuổi đã đẹp trai quá cỡ, chỗ các người đám tương công khoái đàn ông làm sao mà không thích được chứ?”. Bà lái liếc nhìn, liền thuận miệng nói tiếp, vén tóc trước trán hấn: “Xem đôi mắt này nè! Trên thế gian này tìm đâu ra chứ? Năm chục lượng không mắc đâu!”.

Hấn sợ hãi mệnh vận của mình, đột nhiên ngược đầu, chằm chằm nhìn đám người trước mắt, ánh sáng độc ác trong đôi mắt một xanh một đen làm cho chủ mua không khỏi mất tự chủ thoái lui một bước, khiếp vía: “Hài tử này... tà quái quá... ta không muốn”.

“Ái dà! Đừng đi, bốn chục lượng thì sao?”. Một người đã chết, bà lái có hơi khấn trương, liền cố sức xoay mặt hấn giữa lên trời rao bán: “Các người xem, hài tử tuấn tú như vậy! Bốn chục lượng thôi!”.

“Các người không được phép lấn áp đứa bé mất mẹ!”. Đột nhiên, trong đám người vây quanh vang lên một thanh âm thơ đại.

Tất cả mọi người đều giật mình quay đầu, sau đó, nhìn thấy một cô bé sang trọng có gia đình bọc pho xúm theo hộ vệ.

Đứa bé đó còn nhỏ hơn hẳn nữa, nhưng hiển nhiên rất thẹn thùng, nhìn thấy mọi người đều nhìn mình, lập tức trốn sau lưng vú nuôi, nhưng vẫn vừa kéo chéo áo của vú nuôi vừa run run thốt: “Dư má má... bọn ta mua vị ca ca đó có được không?”.

“Tiểu thư à, chuyện này phải hỏi lão gia đã! Bọn ta không thể làm chủ được, cũng không có nhiều tiền vậy mà”. Má má khuyen ngăn.

“Cha thương nhất là Tuyết nhi, ông ta nhất định cho phép! Hiện tại nếu không mua, vị đại thúc ác độc kia sẽ mang ca ca đi!”. Tiểu nữ lo lắng, cố sức kéo y phục của má má, cơ hồ muốn bùng đứt: “Tuyết nhi có tiền! Nề...”.

Nó giơ chân, tháo cái vòng hộ mạng bằng vàng trên cổ chân xuống, đặt vào tay má má.

“Tiểu thư, người xem, bây giờ làm sao lo cho hần?”.

Gông trên cổ cuối cùng đã tháo ra, cùm trên chân cũng đã mở, hần vừa được tự do lại nghe bà vú nuôi trong đám bọc pho dùng giọng điệu hờn trách nói với đứa bé gái kia, đồng thời đưa cặp mắt căm ghét nhìn hần, phảng phất đang nhìn một con chó xà mầu.

Hần lập tức tỏ thái độ đề kháng, một cách thù địch nhìn vị tiểu thư mặc áo vàng thêu hoa đang đi về phía mình.

“Anh, anh chịu theo tôi về nhà không?”. Vượt ngoài ý liệu, đứa bé mua hần lại dùng biểu tình sợ sệt hỏi dò, không nhận được nhìn hần, nhưng nhãn thần lại rụt rụt rề rề

— một a đầu nhút nhát mắc cỡ.

Hần nghĩ ngợi, sau đó hồi đáp không khách khí: “Không chịu”.

“Vậy, vậy...”. Cô bé bối rối bắt đầu cắn đầu ngón tay, ngẫm nghĩ một cách cùng quẫn, cuối cùng bịn rịn nói: “Nếu ca ca không thích nói chuyện với Tuyết nhi, vậy, anh đi một mình sao? Anh có chỗ ở không?”.

Hần hơi kinh ngạc ngược đầu, nhìn đứa bé mới tám chín tuổi — Ánh mắt nó nhìn mình vừa yêu mến vừa quý trọng — cứ như nhìn một con búp bê mình thích nhất, không nỡ buông bỏ.

Từ nhỏ hần đã quen thần sắc căm ghét của mẫu thân, tâm can lại đã lần đầu tiên chấn động kịch liệt.

“Người không sợ?”. Cố ý dùng đôi mắt dị sắc trừng trừng nhìn nó, hần hỏi.

“Đôi mắt đẹp lắm a!”. Nó phảng phất lần đầu chú ý đến, cao hứng kêu lên, sau đó chăm chăm nhìn hần, cuối cùng không nhận được sợ sệt hỏi: “Tôi, tôi có thể rời một cái không?”.

Được cho phép, đứa bé gái thận trọng giơ ngón tay trắng muốt sờ nhẹ trên mi mắt hần.

Hần nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm trên ngón tay.

“Tiểu thư, đừng đụng nó! Dơ! — Về tới lão gia sẽ la đó!”. Bất chợt, tay rụt lại, giọng nói của vú nuôi truyền tới: “Ôi, phải chi phu nhân còn sống để lo cho người! Ở

chung với đám ăn mày, sẽ bị người ta nói không có gia giáo đó!”.

Hần rùng mình, vụt mở bừng mắt, nhìn má má một cái — dùng ánh mắt hung hãn tàn độc.

Đối phương không khỏi mất tự chủ im bật, hần lại đứng dậy, đi đến bên thi thể

của mẫu thân, tháo Hải Thượng Hoa lấm máu trên đầu bà, không nói gì đặt lên tay cô bé.

Sau đó, tập tễnh đi về phía con đường cái đằng xa.

“Ca ca... anh còn trở về chứ?”. Sau lưng, chợt truyền đến lời cô bé thu hết dũng khí hỏi, hần chung quy quay đầu lại, đứng thẳng, lộ nụ cười mỉm đầu tiên suốt mười mấy năm ròng: “Để xem đóa hoa khô đó, lúc nào hoa nở, ta sẽ quay về!”.

“Ai da! Nếu có thể tái kiến được ca ca, thì thật như nằm mộng vậy...”. Mặt nó ửng đỏ, rụt rè cười vẫy tay.

Đó là lần cuối hần nhìn thấy Hải Thượng Hoa — Từ đó trở đi, sinh nhai trên đường biển, lại cũng chưa từng thấy được nó.

Hần trở thành Hải Vương tung hoành Nam Hải, khiến tất cả các thuyền đội và lũ khách nghe tiếng là teo gan, chiếm lấy một vùng biển không biên giới, nhưng hần lại vẫn chưa từng thấy lại Hải Thượng Hoa... Hần từng bước lên lục địa, tìm kiếm cô bé mang Hải Thượng Hoa kia.

Nhưng thời gian thấm thoát, mọi chuyện xưa đã dần dần bị cát bụi chôn chìm, không còn tung tích để truy tìm.

Tin tức có thể nghe ngóng được chỉ là: nàng là con gái của Ôn viên ngoại ở Đại Danh phủ, tên là Ôn Ngâm Tuyết, từ nhỏ đã mất mẹ — Ôn gia đã dời nhà về quê hương xưa, đã bật tin mười năm rồi.

Nàng nếu còn sống, cũng đã hơn mười tám rồi phải không? Chắc đã có nơi gả mình — Hiện tại, nói không chừng đã là mẹ của mấy đứa bé rồi... Hần nghĩ ngợi, cười khổ, nhìn chén rượu bỏ đào Ba Tư trong tay đến xuất thần.

Bên trong chén ánh lên đôi mắt một đen một lam đó.

Con mắt màu lam chỉ có thể nhìn thấy quá khứ, còn con mắt đen chỉ có thể nhìn thấy tương lai.

Đôi mắt bất tường... Khà, nói xàm — Mẫu thân nếu còn sống, nhìn thấy thế lực địa vị của hần ngày nay, sẽ biện giải ra sao?

Nghĩ tới mẫu thân, đầu của hần bỗng phừng phừng lửa giận. Xú bà nương ơi! Nếu hiện tại bà ta còn sống, mình tuyệt đối không buông tha bà ta — Cho dù là mẫu thân của mình, chỉ cần đắc tội với hần, cũng quyết không dung tha.

Mười mấy năm nay, hần cũng cảm thấy mình là một người càng lúc càng hư hỏng

— quân thúc đám cướp biển hung ác tụ tập từ khắp ngũ hồ tứ hải, hần đã biến thành tàn nhẫn vô tình như dã thú.

“Đại vương, Xích Phát gã một mực xin tôi, muốn xin đưa con gái hôm qua bắt về...”.

Bất chợt, bên cạnh có người không thức thời cắt ngang dòng tưởng của hần, là Cự Phong¹, phó thủ của thuyền đội.

Hần luôn luôn không thích con người này, có lẽ là vì cái tên của y — luôn khiến cho hần nhớ tới phụ thân đã chết. Nhưng ảnh hưởng của Cự Phong trong tổ chức cướp biển, hần thấu hiểu trong lòng.

Hần không hồi đáp, chỉ hừ một tiếng: “Xích Phát tên tiểu tử hiếu sắc đó...”.

“Đưa con gái đó đại vương cũng đã dùng qua rồi, để cho huynh đệ khác cũng đâu có sao?”. Cự Phong không sợ lão đại như mấy huynh đệ khác, chỉ nói thẳng: “Huống hồ, đại vương bên mình đâu có thiếu đàn bà?”.

Đề khởi đến nữ tử mới bắt về, hần cảm thấy có một ngọn lửa từ trong người bùng lên — Án theo lệ thường, mỗi lần xong một chuyến làm ăn, nữ tử đẹp nhất và tài vật trân quý nhất đều để cho hần hưởng dụng trước. Hôm qua sau một chuyến, trở về ăn mừng với đám huynh đệ xong, hần túy lúy đi đến gian phòng giam nữ tử kia.

Nàng khóc thút thít trong bóng tối, thân thể run rẩy ảm áp, phẳng phất như một đóa hoa nở trong đêm đen... Hần lấy nữ tử đó mà tưởng tượng thành cô bé xa vời, trong bóng đêm không nhìn thấy cả ngón tay mà chế ngự sự phản kháng của nàng, chiếm hữu lấy nàng, cảm thấy nữ tử đó như một đóa hoa đang nở dưới thân hần.

Trời sáng, lúc hần ngồi dậy, nhìn thấy nàng đang co rúc người ở một góc, bộ dạng khiếp sợ.

Đã rất nhiều lần hắn đều nhìn thấy những nữ tử có biểu tình giống như vậy, nhưng không biết tại sao lần này bộ dạng của nàng ta lại dẫn dụ niềm thương tiếc hiềm thấy của hắn. Hắn đi qua, có hơi thô lỗ nắm lấy tóc nàng, hôn nàng.

Nhưng, mắt thấy hắn đi kề sát, nàng phát ra một tiếng rú kinh hoàng — Tất cả mọi người nhìn thấy đôi quái nhân đó đều thất kinh, xem ra nữ tử này cũng không ngoại lệ... Hắn lập tức mất đi quá nửa phần hứng thú.

“... Về nói với Xích Phát, nữ nhân đó ta không cho”. Một hồi lâu, hắn mới hắng giọng hồi đáp lời nói của Cự Phong: “Nếu thật đang thiếu đàn bà, kêu gã vào trong trướng của ta chọn một trong tám nữ nhân kia”.

Cự Phong có vẻ kinh ngạc nhìn lão đại, đang định nói gì, chợt nghe bên ngoài xôn xao náo động, một thủ hạ chạy vào.

“Gì đó?”. Hắn nhíu mày hỏi.

“Đại vương... đại vương! Ấ kia, ả kia... ả nhảy xuống biển tự sát rồi!”. Tên thủ hạ lắp bắp hồi đáp.

“Cái gì!”. Hắn giận dữ đứng dậy, xáng một bạt tay: “Đồ khốn! Sao không canh chừng kỹ một chút!”.

“Con nhỏ đó, nó... nó khóc hoài... Ai biết được lại có can đảm tự sát!”. Tên thủ hạ có vẻ oan ức.

Hắn liền rảo bước ra, xa xa, nhìn thấy trên mặt biển trôi nổi một thân người.

Nhìn thì thấy nàng luôn luôn có vẻ khiếp sợ nhu nhược, lúc bị bắt và bị chà đạp cũng chỉ biết khóc lóc không ngừng, không chút năng lực phản kháng — Không tưởng được con người sợ sệt mảnh khảnh đó lại thật sự có dũng khí tự sát. Xem ra, đối với đám con gái nhà lành mà nói, thất thân vĩnh viễn là chuyện xót xa không còn muốn sống nữa!

Hắn cảm thán, đi đến đầu thuyền, dựa vào lan can nhìn kỹ.

“Ai da! Nhìn trên đầu nữ nhân đó kìa! Cái gì vậy? Cái gì vậy?”.

Có người bỗng chỉ xuống biển kêu la ầm ĩ — Hắn nghe tiếng nhìn qua, toàn thân bỗng chấn động.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nghe thấy một tiếng rống tê khản mơ hồ không giống tiếng người — Sau đó, trước mắt tất cả thủ hạ, con người được tôn xưng là Hải Vương không ngờ giờ tay ôm mặt, loạng choạng gục xuống trên đầu thuyền!

Một nữ tử mỹ lệ.

Nước biển màu lam thẳm nâng đồng thể và gương mặt tái nhợt của nàng, mái tóc dài đen nhánh quấn quện quanh nàng như rong biển, lúc nổi lúc chìm trong nước, như một Thủy Tiên Tử đang ngủ say chưa tỉnh giấc.

Trong nước biển màu lam thẳm, giữa tơ tóc như rong biển, không ngờ đã nở ra một đóa hoa đẹp đến mức khiến cho người ta nín thở.

Phảng phất như một giấc mộng ai oán diễm lệ, giữa suối tóc của người đã chết u sầu buông nở.

“Ca ca... anh khi nào sẽ quay về?”.

“Đợi đi — Đợi khi nào đóa hoa đó nở ra, ta sẽ quay về”.

“Ai da! Nếu có thể tái kiến được ca ca, thì thật như nằm mộng vậy...”.

...

Ảo mộng thành thật, nháy mắt cơn sóng đã hung dũng nhận chìm hồng trần.

Đóa hoa bỗng bồng bềnh trên mặt biển, như cuộc đời của ta.

o0o

1. Cự phong: đông bão.

6. Thất Tinh Kiếm.

Nhớ có một ngày, hắc đầu đội tử kim quan, hồng giắt Thất Tinh Kiếm, dưới sự tụ tập ủng hộ của các nhân vật tai to mặt lớn trong võ lâm, trước Tam Thanh thần tượng tiếp lấy ngôi vị chưởng giáo, từ đó trở thành người cầm đầu võ lâm — Hắc mới hai mươi bảy tuổi đã bảnh tợn vậy rồi.

Hắc là đệ nhất cao thủ của phái Võ Đang trong vòng năm chục năm nay, sau khi chưởng môn đời thứ mười chín quy tiên, là đại đệ tử, nên chính thức trở thành chưởng giáo.

Tiêu Ưc Tình thì sao chứ? Thính Tuyết Lâu thì sao chứ?

Hắc đi liên hiệp các thế lực không chịu khuất phục Thính Tuyết Lâu, toàn lực ngăn chặn dã tâm thôn tính võ lâm một cách ngạo mạn của Tiêu Ưc Tình.

Thất Tinh Kiếm đang loang loáng tia sáng như lửa chớp trong tay hắc.

Nhưng, giờ phút này, trong nhà mồ đóng kín tối mù, hắc tròn chín ngày không có tới một hột cơm vô bụng chỉ hỗn hển hít thở trong góc như dã thú sắp chết. Áo giặc... Đó là ảo giác do đói khát khôn đốn đến cực độ sản sinh khiến cho hắc lại nhìn thấy con người đó — nhị sư đệ đã lừa hắc tiến vào nhà mồ, khóa nhốt hắc bên trong... Hận thay, hắc hận thay! Trong hoảng hốt mơ màng, nhìn thấy nhị sư đệ Trương Bội Ninh đi về phía hắc, cười danh ác. Hắc nổi giận, bất chấp tất cả nhắc kiếm đâm qua, nhưng, vô dụng... Sư đệ đột nhiên đã đến bên mình hắc, vẫn cười danh ác nhìn hắc.

Cười cái gì? Không được cười! Không được!

Hắc chợt há miệng, kề sát khuôn mặt cười danh ác kia cắn một cái!

Máu nóng quá... tanh quá... khiến cho hắc khiến cho bao tử còn mỏng như tờ giấy của hắc hưng phấn lên, hắc cố sức liếm, hít... cuối cùng cảm thấy khoe miệng mình đau đớn kịch liệt — kịch liệt đến mức khiến cho hắc bán sống bán chết cũng tạm thời khôi phục lại chút tỉnh táo.

Giơ tay lên sờ, trên mặt, trên tay chỗ nào cũng là máu ấm nóng... Hắc không ngờ trong lúc hôn mê đã vì đói quá mà cắn rách môi mình!

Máu, máu... đói, đói quá! Hắc muốn ăn!

Nhưng, hắc biết mình không có cách cứu — Ở đây là nhà mồ trên Võ Đang sơn của chưởng môn các đời, vì để bảo tồn hoàn hảo di thể của các vị chưởng môn, cửa đá một khi đóng lại, sức người vĩnh viễn không cách nào mở ra được, hơn nữa ngày thường cũng tuyệt ít có người đến. Hắc thường xuất môn viễn du, cho nên, cho dù mấy tháng trời không gặp hắc, đệ tử và môn nhân cũng không cảm thấy kỳ quái. Hãm nhập trong trạng thái nửa điên nửa cuồng này, hắc lần mò tìm kiếm trong bóng tối, dùng miệng liếm giọt nước rỉ ra trên vách đá, làm nhẹ bớt phần nào nỗi thống khổ cực độ trong bao tử — Nước và máu hòa trên lưỡi, càng thêm kích thích dục vọng vô hạn của hắc. Hắc gần như mê dại gặm lấy tất cả những gì có thể đựng vào, nhưng, mới cắn vào, cái gì cũng không thể ăn được. Gỗ, nam thạch... trong nhà mồ chỉ có hai thứ đó.

Quả nhiên chỉ là nơi ở của người chết — Hắc tuyệt vọng đến phát cuồng lên, rút Thất Tinh Kiếm lờ mờ chém chặt bốn bề — Ở đây là nơi chỉ có người chết mới ở! Mà hắc mới có hai mươi bảy!

Người chết... Tay của hắc đột nhiên ngưng lại.

Mục quang nóng bỏng kỳ dị ngưng trên một cổ quan tài bằng gỗ cây nam kiên cổ.

Trái khế trên cổ hắc di động lên xuống. Trong cổ họng rì rì thanh âm không biết là thống khổ hay là hoan hỉ, hắc dùng tận toàn bộ khí lực còn lại nhắc kiếm lên, sau đó để cho nó thuận theo quán tính hạ xuống — Gỗ cây nam phan ra như đậu hủ dưới bảo kiếm thổi sợi tóc qua là đứt đoạn đó...

May quá... May là còn có Thất Tinh Kiếm...

“Ai da, đại sư huynh tính tình thật khoái hành hiệp — đến ngày giỗ của sư phụ vẫn chưa về núi, xem ra không tránh khỏi nhị sư ca ta phải dẫn mọi người đến quét dọn cúng tế”.

Một tháng sau đó, cửa thạch mộ chợt mở ra, một đám đệ tử theo nhị sư đệ đi vào.

Sau khi cửa mở, cái đầu tiên lọt vào mắt, không ngờ là thanh Thất Tinh Kiếm đâm xiên trên nắp quan tài — Bầy viên bảo thạch đỏ như muốn đổ máu trên vỏ.

Tất cả mọi người trợn trừng ngậy ngốc nhìn cảnh tượng máu me loang lổ trong mồ

— Tất cả quan tài đều bị chẻ ra, tay chân của thi thể bày hỗn loạn đầy đất, con người đang như dã thú tham lam gặm xé cánh tay rữa nát, không ngờ, không ngờ là...

“Người lại đã thắng”. Trong tòa tiểu lâu màu trắng dưới ánh tịch dương chiếu rọi, nữ tử mang khăn sa che mặt thở dài nhẹ nhẹ, nhìn thanh niên khoác áo hồ cừu tay cầm chén vàng đối diện nói: “Quả nhiên, người và thú kỳ thật không khác biệt bao nhiêu”.

“A Tĩnh...” Thanh niên không tiếp nối thoại đề của nàng, chỉ hơn nhắm mắt, vỗ vỗ lên lưng bàn tay của nàng, hờ hững hỏi: “Cao Hoan tới nay đã huấn luyện hấn ra sao rồi?”.

“Rất thuận lợi — Hấn đã hoàn toàn bị hủy diệt từ trong nội tâm — Có thêm cái lồng cho hấn bao trên đầu hấn cũng không phản kháng chút nào đi theo bọn ta...”. A Tĩnh gật đầu, trầm ngâm: “Võ công của Mạch Nhâm Hiệp vốn thật sự không tệ, một khi huấn luyện thành sát thủ, Xuy Hoa Tiểu Trúc quả thật thực lực sẽ được nâng cao rất nhiều”.

“Nếu không phải vì hấn là một nhân tài, ta đã sớm kêu Trương Bội Ninh giết chết hấn... hà tất phải vất vả đem nhốt hấn ở chỗ đó hành hạ hấn”. Tiêu Ưc Tĩnh hớp một ngụm rượu, thần sắc hờ hững, thuận tay vờn vờn Thất Tinh Kiếm đang đặt ngang trên đầu gối, phảng phất vật tượng trưng cho quyền uy vô thượng đó chỉ là một thứ đồ chơi, cười lạnh: “Đệ tử danh môn chánh phái gì chứ, trung hiếu lễ nghĩa từ nhỏ gì chứ... Kỳ thật trong lòng người người đều là một dã thú. Những đạo đức luân lý chỉ giống như một mặt nạ cứng rắn, nếu mình đập vỡ nó, sẽ nhìn thấy che giấu bên trong chỉ là một loài súc vật xấu xa không chịu được mà thôi... Đó mới là bản tính của con người...”.

A Tĩnh mục quang sắc bén loang loáng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thò tay nhẹ nhàng cầm lấy chén rượu trong tay y.

“Người đã uống nhiều rồi... Ngày thường người nói cũng không có nhiều như vậy”.

Mỹ tửu màu đỏ trong chén hơi động dậy. Mỹ tửu như máu.

Thính Tuyết Lôu chủ quyền khuynh vô lâm đối với sự can thiệp đó lại tựa hồ rất nghe theo — có vẻ một mỗi giờ tay cầm Thất Tinh Kiếm lên, tùy tiện đưa cho nữ tử áo lụa đào bên cạnh: “Cho người giữ chơi... Nói gì thì nói, thanh kiếm này vẫn không tệ”.

“Bên trên có máu, ta không thích”.

“Ở đâu?”.

“Đó không phải sao?...”. Ngón tay chỉ lên vỏ kiếm làm bằng da cá sa, đột nhiên lúc đó, bầy viên bảo thạch đỏ phảng phất nhỏ máu.

o0o

7. Vĩ Thanh

Bích Ngọc Trâm: đạo đức.

Kim Thác Dao: ái tình.

Hải Thượng Hoa: đồng chân.

Thất Tinh Kiếm: nhân tính.

Bầu trời lại đã dần dần ảm đạm xuống, chút ánh sáng lọt qua từ kẽ hở cửa sổ đã vô phương để cho nàng tiếp tục ghi chép về vật nào nữa — Nhưng, bóng đen đó, trái lại thích hợp cho những cổ sự u ám. Đó là những chuyện xưa chỉ có thể hồi tưởng trong bóng tối!

Đen xám, đè nén, cuồng dại — như cuộc đời của Trì Tiểu Đài nàng.

>

Vãn hà hồng, khán sơn mê mộ ải, yên ám cô tùng. Động phiên phiên phong mẽ, khinh nhược kinh hồng. Tâm tự giám, tấn như vân, lộng thanh ảnh, nguyệt minh trung.

Mạn bi lương, tuế nhiễm nhiễm, thuấn hoa (2) tiềm cải suy dung. Tiềm sự tiêu ngưng cửu, thập niên quang cảnh thông thông. Niệm Vân Hiên nhất mộng, hồi thủ xuân không.

Thái phượng viễn, ngọc tiêu hàn (3), dạ tiểu tiểu, hận vô cùng. Thán hồng trần cửu mai ngọc, đoạn trường huy lệ đông phong.

(Tạm dịch: Ráng chiều đỏ, nhìn núi mờ hơi mây tối, sương phủ cõi tùng cô độc.

Gió phần phật tay áo, nhẹ nhàng như lông chim.

Lòng như gương, tóc mai như mây, đùa bóng sạch, giữa trăng sáng.

Buồn băng quơ, tuổi dần dần, như dâm bụi rệu mặt.

Chuyện trước nhưng nhớ đã lâu, mười năm trôi qua vội vàng.

Giác mộng Niệm Vân Hiên, ngoái đầu đã quá xuân.

Chim phượng bay xa, ngọc tiêu lạnh, đêm lẳng lẳng, hận không nguôi.

Than bụi trần, chôn vùi ngọc, gió Đông đứt ruột trào lệ).

1. Bài từ “Túy Tư Tiên” của Tôn Đạo Huyền, danh gia đời Tống.

2. Thuấn hoa: Mọc cận chi hoa, triêu khai mộ tạ (Thơ Trịnh Phong – “Hữu Nữ Đồng Xa”). Tạm dịch: hoa dâm bụi, sớm nở tối tàn. Ở đây có nghĩa là nhan sắc như hoa dâm bụi.

3. Chuyện Tiêu Sứ – Lộng Ngọc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-3-than-binh-cac>